

Το παραμύθι του καλού γκριζου λύκου που έγινε μπαμπάς

Κάποτε, μέσα σ' ένα πελώριο και πυκνό δάσος, ζούσε ο Μεγάλος Γκριζος Λύκος. Όλα τα ζώα τον καμάρωναν γιατί είχε δύναμη, νιάτα κι ομορφιά. Πολλές λύκαινες θα τον ήθελαν για σύντροφο τους, αλλά εκείνος είχε δει κάποτε από μακριά την Ασημένια Σαΐτα, την είχε χάσει, μα δεν την είχε ξεχάσει. Κι ώσπου να την ξαναβρεί ζούσε μόνος του, ξέγνοιαστος...

Άκρη-άκρη στο δάσος περνούσε ένας δημόσιος δρόμος, περνούσαν κι αυτοκίνητα συχνά πυκνά. Ένα πρωινό ήρθε με τ' αυτοκίνητο της μια οικογένεια, για μια εκδρομή στο δάσος. Είχαν μαζί τους και δυο σκυλάκια, συντροφιά τον παιδιών. Το βραδάκι, σαν ετοιμαστήκαν να φύγουν, το ένα σκυλάκι, το μικρότερο - ένα κουταβάκι κανελί - δεν το βρήκαν για να το ξαναπάρουν μαζί τους. Καθώς έπαιζε κι έτρεχε, είχε χαθεί μες στο πυκνό το δάσος...

Κι ενώ η νύχτα απλωνόταν γύρω, το κουταβάκι περπατούσε κι όλο περπατούσε ανάμεσα στα, ώσπου κουράστηκε κι έγειρε κι αποκοιμήθηκε κάτω από ένα θάμνο. Το άλλο πρωί, πεινασμένο κι ανήσυχο, ξανάρχισε να περπατά μέσα στο δάσος, μην ξέροντας πού να πάει και τι να κάνει... Τότε ήταν που, τρέχοντας σ' ένα μονοπάτι, έπεσε πάνω στον Γκριζο Λύκο. Διόλου δε φοβήθηκε, αφού μάλιστα δεν ήξερε και το τραγουδάκι:

«Περπατώ εις το δάσος όταν ο λύκος δεν είναι 'δω...». Όμως ο Λύκος εξαφνιάστηκε στ' αλήθεια:

- Μπα, μπα, τι 'ναι τούτο το μικρό; αναρωτήθηκε. Πώς βρέθηκε εδώ στα μέρη μας, έ;

Μοναχούλι σου είσαι;

Το κουταβάκι ξεθάρρεψε και τρίφτηκε πάνω στην απαλή γκριζα γούνα.

- Α, κατάλαβα, έκανε ο Λύκος. Από κάπου ξέφυγες και χάθηκες. Και τώρα τι γίνεται; Πού θα πας; Άσε που θα πεινάς κιόλας!

Το κανελί κουταβάκι χώθηκε κάτω από την κοιλιά του Λύκου με χαρούμενες φωνίτσες. Εκείνος δεν ήξερε τι ακριβώς να κάνει, ωστόσο βάλθηκε να το καθαρίζει με τη γλώσσα του και να το χαϊδεύει, ενώ έλεγε:

- Λύκος δεν είσαι, σκύλος είσαι και οι σκύλοι ζουν με τους ανθρώπους. Όμως αφού βρέθηκες στο δάσος μας, δε γίνεται να τριγυρνάς έτσι μονάχο και απροστάτευτο εδώ κι εκεί! Πρέπει να έχεις κι εσύ, όπως όλα τα μικρά ζώα, ένα σπίτι, φαγητό, φροντίδα, αγάπη... Πρέπει να σου βρούμε μια οικογένεια, μια μάνα...

Σκέφτηκε, σκέφτηκε ο Γκριζος Λύκος που θα 'βρισκε μάνα και οικογένεια για το κουταβάκι και πήγα πρώτα-πρώτα ν' ανταμώσει τη δυνατή Καφετιά Αρκούδα.

-Το και το συμβαίνει, κυρά Αρκούδα! της είπε Τι μπορείς να κάνεις για το μικρό;

- Αχ λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτε, απάντησε εκείνη μ' ένα χασμουρητό. Το να μεγαλώσεις ένα παιδί δεν είναι μόνο κόπος — άντε να το ταΐσεις, να το πλύνεις, να το πας βόλτα -, είναι και τεράστια ευθύνη. Κι εγώ δεν μπορώ ν' αναλάβω αυτή την ευθύνη. Καθώς ξέρεις, κοιμάμαι πολλούς μήνες το χρόνο. Και τώρα έρχεται χειμώνας κι εγώ θα πέσω για ύπνο. Α πα πα, δε γίνεται!

- Να μην το συζητάω, δηλαδή;

- Να μην το συζητάς!

Έπειτα ο Γκρίζος Λύκος πήγε να βρε Γρήγορη Όμορφη Ελαφίνα.

- Το και το συμβαίνει, κυρά Ελαφίνα! της είπε

Τι μπορείς να κάνεις για το μικρό;

-Αχ λυπάμαι, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτε, απάντησε εκείνη. Το να μεγαλώσεις ένα παιδί θέλει κόπο και αφοσίωση, ξέρεις. Και πώς θα του αφοσιωθώ εγώ που ζω μια ζωή δύσκολη, γιατί όλο τρέχω κι όλο φεύγω επειδή όλο με κυνηγούν; Πώς θα έχει τούτο το μικρό ένα σπιτικό σταθερό, ήσυχο, γαλήνιο κι ασφαλισμένο; Α πα πα, δε γίνεται!

- Να μην το συζητάω, δηλαδή;

- Να μην το συζητάς!

Μετά απ' αυτό ο Γκρίζος Λύκος πήγε να βρει την Ωραία Κόκκινη Αλεπού.

- Το και το συμβαίνει, κυρά Αλεπού! της είπε. Τι μπορείς να κάνεις για το μικρό;

- Είσαι με τα καλά σου; αποκρίθηκε εκείνη. Εγώ έχω κιόλας έξι μικρά και δεν μπορώ να τα βολέψω. Οι άνθρωποι δε μ' αφήνουν σε χλωρό κλαρί! Με καρδιοχτύπια ζούμε, κι όσο για το φαΐ, λιγοστό, κι αυτό βρίσκεται με χίλια βάσανα. Πως ν' αναλάβω την ευθύνη γι' άλλο ένα μικρούλι; Να πεινάσει, το χρυσό μου, να ταλαιπωρηθεί, να κακοπάθει; Α πα πα, δε γίνεται!

- Να μην το συζητώ, δηλαδή;

- Να μην το συζητάς!

Ο Μεγάλος Γκρίζος Λύκος δεν απογοητεύτηκε μ' όλα τούτα. Πήγε και βρήκε όλα τα ζώα του δάσους που θα μπορούσαν ίσως να γίνουν η οικογένεια του μικρού σκύλου, μα δε στάθηκε τυχερός. Κανένα δεν μπορούσε ν' αναλάβει τη φροντίδα του και το μέγαλωμα του. Όχι πως δεν ήταν καλές μάνες και καλοί πατεράδες, όχι αυτό! Αλλά να, σκέφτονταν την ευθύνη, σκέφτονταν τις δυσκολίες, και δίσταζαν...

«Και τώρα τι θα γίνει;» Κάθισε ο Γκρίζος Λύκος και συλλογίστηκε. «Ο ένας νυστάζει, ο άλλος φοβάται, ο άλλος δεν έχει καιρό... Όμως το μικρό πρέπει να 'χει μια οικογένεια, να 'χει μια μάνα κι

έναν πατέρα... Ας έχει έστω κι ένα γονιό... Λοιπόν, θα γίνω εγώ πατέρας, οικογένεια, για το κουταβάκι. Και θα τον λέω Κανεληή.

Έτσι κι έγινε. Ο Μεγάλος Γκρίζος Λύκος πήρε μαζί του, στη φωλιά, τον Κανεληή τον κράτησε στην αγκαλιά του, τον φρόντισε, του έδωσε τροφή κι ό,τι άλλο χρειαζόταν, τον έμαθε να τρέχει, να πηδά και να γυμνάζεται, του έμαθε πως ν' αποφεύγει τις παγίδες, πώς να ζει μες στο πυκνό δάσος — πράγμα οχι και πολύ εύκολο, καθώς ξέρετε - τον μεγάλωσε με αγάπη, του έδειξε καθετί σωστό, τον μάλωνε και τον διόρθωνε όταν έπρεπε — μ' ένα λόγο, τον ανάθρεψε.

Πέρασαν δύο-τρία χρόνια και το κουταβάκι έγινε ένας μεγάλος κανελής σκύλος ήταν ωραίος και δυνατός σαν τον Λύκο. Τώρα τριγυρνούσε μόνος του παντού μέσα στο δάσος, και μια μέρα κατέβηκε ως το δημόσιο δρόμο. Εκεί κάπου είχε σταματήσει ένα αυτοκίνητο με κυνηγούς, που έκαναν μια στάση να ξεμουδιάσουν. Ο Κανεληής στάθηκε και κοίταζε το αυτοκίνητο με περιέργεια. Ξάφνου ένα ψηλό κυνηγόσκυλο τον πλησίασε και του 'πιασε την κουβέντα.

— Πως και τριγυρνάς εδώ πέρα; τον ρώτησε.

— Μα εδώ είναι το σπίτι μου! αποκρίθηκε ο Κανεληής. Εδώ στο δάσος μεγάλωσα μαζί με τον πατέρα μου, το Μεγάλο Γκρίζο Λύκο.

— Τι ανοησίες κάθεται και μου λες, φίλε; έκανε το κυνηγόσκυλο με απορία. Εσύ στα σίγουρα είσαι από γενιά σκύλων — αυτό φαίνεται καθαρά. Δε μοιάζεις για λύκος. Λοιπόν δεν μπορεί,, δεν είναι δυνατόν να είσαι εσύ γιος του Γκρίζου Λύκου! Μήπως κάνεις κάνα λάθος;

Ο Κανεληής στάθηκε για δυο λεπτά συλλογισμένος — μονό για δυο λεπτά. Κι έπειτα είπε με σιγουριά:

- Άκου να σου πω, φίλε: Εμένα που με βλέπεις, ο Μεγάλος Γκρίζος Λύκος με κράτησε αγκαλιά μες στη φωλιά του, μου έδωσε φαΐ κι ό,τι άλλο χρειαζόμουν, μ' έμαθε να τρέχω, να πηδώ και να γυμνάζομαι, μ' έμαθε πώς ν' αποφεύγω τις παγίδες, πώς να ζω μέσα στο πυκνό δάσος - πράγμα δύσκολο, αν το καταλαβαίνεις —, με μεγάλωσε μ' αγάπη και μου έδειξε καθετί σωστό, κι ακόμα με μάλωνε και με διόρθωνε όταν έπρεπε... Με λίγα λόγια, ο Μεγάλος Γκρίζος Λύκος με ανάθρεψε, λοιπόν ο Γκρίζος Λύκος είναι ο πατέρας μου κι άλλη κουβέντα δεν έχω να σου πω.

Το κυνηγόσκυλο απόμεινε μ' ορθάνοιχτο στόμα:

- Και δε θα 'ρθεις ποτέ στην πόλη; Κοντά στους ανθρώπους; Σε μια φάρμα, τουλάχιστον;

- Δεν ξέρω... μπορεί... κάποτε... αν το κουβεντιάσω με τον πατέρα μου και συμφωνεί... Τώρα όμως ξαναγυρνάω σπίτι μου. Άντε γεια!

Και με δυο σάλτους ο Κανεληής χώθηκε ξανά μέσα στο δάσος. Σαν έφτασε στη φωλιά, κόντευε να βραδιάσει. Ο Μεγάλος Γκρίζος Λύκος τον περίμενε ορθός, οσμίζοντας τον αγέρα. Δίπλα του στεκόταν μια όμορφη λύκαινα με γκρι ασημένιο τρίχωμα.

- Έλα, γιε μου, κι ανησυχήσαμε! Ξέρεις, η οικογένεια μας θα μεγαλώσει. Η Ασημένια Σαΐτα δέχτηκε να γίνει γυναίκα μου! Μ' εκτίμησε, λέει, πάρα πολύ, από τότε που έγινα πατέρας σου.

- Τότε θα είμαστε μια καταπληκτική οικογένεια! φώναξε ο Κανελής χαρούμενος. Τρύπωσε ανάμεσα τους, τρίφτηκε στις απαλές γούνες και η ζεστασιά απ' τα δυο κορμιά των λύκων τον τύλιξε γλυκά, κι ο χτύπος απ' τις δυο καρδιές τον νανούρισε...

Τ' ολοστρόγγυλο φεγγάρι που ανέβαινε στον ουρανό χαμογέλασε στα πλάσματα του δάσους. Οι φεγγαραχιτίδες χάιδευαν τα φύλλα των δέντρων και τα ρώτησαν:

- Απόψε τι είναι πιο όμορφο απ' όλα μες στο δάσος;

Και τα φύλλα ψιθύρισαν:

- Η οικογένεια του Μεγάλου Γκρίζου Λύκου...

Είχαν άδικο;

(Από τις ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΚΑΛΟΥΣ ΛΥΚΟΥΣ ΚΑΙ ΧΑΖΕΣ ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ της Φράνσης Σταθάτου)